



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eustathio Presbytero. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ΘΕΟΓΝΩΣΤΩ ΠΡΕΣ-
βυτέρω. α.

ISIDORI PELUSIOTÆ EPI-
scolarum Liber Secundus.
Theognosto Presbytero. 1.

Ο ἰπὸν διδασκάλους κατέποι-
τα βίον μεταδιδόντες ὑ-
φιγῆται, μὴ μόνον μέμ-
φῆας κρείττους ἑαυτῶν ἀγα-
τηρείωσαν, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πλεονεκ-
τήμασι πλεῖστον ἔπεισαν. τὸ μὲν γὰρ ἔ-
τις τυχεύων ἔστι, τὸ δὲ τῶν ἀκρων
εἰς ἀρετῶν, οἳ καὶ μηδὲν φέβονται,
πρῶτον φωνῆς, ἵσχυρά τῶν φοιτη-
τῶν ἀκούουσιν, οὐ τὰς ἀκοὰς αὐτῶν
τέρποντες, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς φωτίζον-
τες. οἳ γὰρ λόγων πλεόν μηδὲν παρ-
σῆναι τῶν διδασκάλων ἰομίζοντες, καὶ
τὰς ἀκοὰς ἐνοχλοῦσι, καὶ γέλωτα ὀ-
φλισκάνουσιν, οἳ δὲ τοῖς ἔργοις ἀγρά-
πτοι, καὶ σιγῆν ἀσκήσωσι, τὰς τῶν
θεωρῶν παιδεύουσι ψυχὰς, καὶ τῶν
ἔστιν ἄρα ὁ ἀρετῆς ζήτησας μαθεῖν, ἱε-
ρεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν ἱερῶ-
σαλήμ. πολλοὶ μὲν γὰρ οἱ ἀγαθὸν λό-
γων ἐνοχλοῦντες, ὀλίγοι δὲ οἱ ἀγαθῶν
ἔργων παιδεύοντες, οἳ καὶ τὸ ἱε-
ρατικὸν μάλιστα παρῆσκει.

Εὐσταθίω πρεσβυτέρω. β.

Εἰ πάλα εἶχεν ἡ τῶν ἀνθρώπων φύ-
σις τὰ εἰς καλοκαγαθίαν ἀνέματα,
διὸ καὶ πνὲς μὲν γεωργήσαντες αὐτὰ,
διέλαμψαν, πνὲς δὲ νεκρώσαντες, δι-
κην ἔδωκαν. νῦν ὅτε ἔπι τὸ κρείττον διε-
κοσμηθῆ, καὶ μυρίοις χάρισμασιν ἐστέ-
φθη, καὶ εὐνήιος παρῆς ἀρετῶν γένηται,
οὐχ ἡ γῆ καὶ κῆνα μεμυμέναι ἐν αὐ-
τῇ ἀέρα, δὲ εἰς τῶν αὐτοῖς χρη-
σιμῶν. ἔτι γὰρ δὴ παρῆσεν ἡνίκα τὴν
ἄλλην εὐμερίαν παρῆσεν, τῆντι-
καῦτα τῶν ἐμπαρῆσεν καλῶν δὲ
νομίζεν αὐτῶν ἐφερῆσεν. μᾶλλον
γὰρ εἰκός ἔστι τῆς παρῆσεν χάριτος
καὶ κῆνα δόθῆναι παρῆσεν ἀπόντα, ἢ
παρῆσεν ὑπάρχοντα νῦν ἀνηρῆσεν.
ἀλλὰ ταυτὸν οἱ μὲν τῶν πολλῶν πεπον-

Ræceptores ij, qui consenta-
neam magistris vitam conse-
ctantur, non modò reprehen-
sione omni sublimiores se cu-
stodiant; verù etiam diuinarum virtutum
opibus abundant. Illud enim vulgarium
etiam hominum est: hoc summa virtute
præditorum: Qui, vt etiam nullum verbù
emittant, silentio tamen quavis voce cla-
riori discipulos suos etudiunt, non ipso-
rum aures oblectantes, verùm animis lumen ac
splendorem afferentes. Nam qui magistro
nihil præter sermonem inesse existimant,
& aures obtundunt, & risum mouent.
At qui operibus emicant, etiam si silentiù
colant, spectatorum tamen animos eru-
diunt. Atque illud est, quod ex me intelli-
gere quæsiuisti, Sacerdotes loquimini ad
cor Hierusalem. Multi enim sunt, qui lo-
quendo molestiam exhibeant. Pauci au-
tem qui operibus doceant. Quibus nimi-
rum Dei quoque cultui consecrari ac sa-
cerdotij munere fungi maximè conuenit.

Es. 40.

Eustathio Presbytero. 2.

Cùm hominum natura virtutis ac pro-
bitatis femina iam olim habuerit (vnde
etiam quidam iis excultis claruerunt: qui-
dam autem iisdem oppressis & extinctis
pœnas dederunt) nunc, cùm ea in melius
ornata, sexcentisque beneficiis, tanquam
coronis redimita atque ad virtutem obsæ-
quentior tractabiliorque reddita sit, an-
non illa quoque in ea integra & incolumi-
a mansisse existimas: iis autem, qui ipsis
vtantur, opus habere? Neque enim scilicet
putandum est, cùm alias dotes insuper ac-
cepit, tum eam prioribus bonis atque cõ-
modis orbatam fuisse, est enim vero simi-
lius, à præsentī gratia, illa quoque cùm
priùs abessent, concessa fuisse: quàm cùm
priùs adessent, nunc delera & de medio

P ij

sublata. verum idem multis vsu venisse reor, quod segnibus & ignavis naucleris, qui, cum prospero vento frui liceat, in portu manentes, atque in cauponis sese voluntantes, tempus accusent, vt quodd ventos haudquaquam opportunè subministrarit. Ad quos optimo iure quispiam hæc verba habuerit: Nautarum segnissimi, illud quidem legem suam seruabat: vos autem temporum commoditate minimè vsi estis. Est autem diuinæ quidem prouidentia, nauigantibus opem ferre, opera autem à se ipso quemque exigere oportet. Ad eundem igitur modum nos quoque cum diuinæ manus munere propensionem ad virtutem naturæ tributam esse perspectum habeamus, labores ipsi conferamus. Sic enim lætus ac faustus finis consequetur.

Timothæo Lectori. 3.

Sermonum craterem, vir discendi cupidissime, hoc est diuinæ Scripturas, Dei sapientia miscuit, craterem inquam non melle, aut lacte, aut vino, sed doctrina & philosophia refertum, diuinis que gratis redimitum, qui eos à quibus abhibetur, ad virtutem ac pietatem hortatur, id nimirum efficiens, vt res terrenas negligat, atque in cælestes sese insinuent: craterem inquam, non artificiosa quædam & captiones continentem, nec absurdas & infinitas naturæ contemplationes: verum celeberrimorum & clarissimorum virorum res gestas. Quorum si tum actiones, tum sermones imiteris, virtutum ornamentum es habiturus. At ne improborum quidem vitas & supplicia reticuit: vt iis cognitis, & virtutes, si libeat, imitari, & vitia fugere possis. Quæ obrem cum ex externa eruditione apiculæ instar tantum collegeris, quantum ad nostram philosophiam conducit (multa enim, si verè loqui volumus, de virtute illi differuerunt) id omne quod reliquum est, valere iube: (præsertim cum eos perpetuum sibi ipsis inuicem bellum indixisse videas. Nam & Aristoteles aduersus Platonem impetum fecit: & Stoici rursus ad-

θένοι τοῖς φαύλοις ναυκλήροις, οἱ παρὸν ἄπολαύειν δεξιὰ πνεύματος ἐν τοῖς λιμέσι περιμενοῦντες καὶ ἐν καπιλείοις κελιδέμενοι ἐξελθόντες τῆ ἄρα, ὡς οὐ δεόντως χρηγησάσῃ τὰ πνεύματα. πρὸς οὓς διχῶς ἄντις εἰποι, ἀργότατοι πλωτῆρων, ἢ μὲν ἐφύλαξε τὸν αὐτῆς θεσμὸν, ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐχρησάσατε τοῖς χειροῖς. ἐστὶ δὲ τῆς μὲν θείας προνοίας ἔπι κερῆσαι τοῖς πλέεσσι τὰ δὲ ἔργα παρ' ἑαυτοῦ πρὸς ἀπατήτω. καὶ ἡμεῖς τοίνυν δεδωσθαι παρὰ τῆς θείας δεξιᾶς εἰδότες τῆ φύσιν τὴν περὶ τὴν ἀρετὴν ῥοπήν, σωτηρίως κωλύει τὸς πότους, ἕτως γὰρ ἀσίον ἐμετα τὸ τέλος.

Τιμοθέῳ ἀναγιώστῃ. γ.

Κρατῆρα λόγων, ἢ τῆ θεῆ σοφία, ᾧ φιλομαθέσαστε, τὰς θείας ἐκέρχασε γραφὰς, κρατῆρα, οὐ μέλιτος, οὐ γάλακτος, οὐκ οἴνου, ἀλλὰ παιδείας καὶ φιλοσοφίας πεπληρωμένον, καὶ θεοῖς χάρισμα σὺν ἐτεμμένον, ὅσπερ τοὺς χρωμένους εἰς ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν πρὸς τὸ εἶπε, τῆ μὲν ἔπι κερῆσαι ἀμελεῖν παρασκευάζων, τῆ δὲ οὐρανίων εἶσω χερῶν. κρατῆρα, οὐ μεθόδους περιέχοντα, ἢ δὲ σοφίσματα, οὐδὲ φυσιολογίας ἀτόμους καὶ ἀπείρους, ἀλλ' ἔργα ἀνδρῶν ὀνομαστοτάτων καὶ ἐνδοξοτάτων, οἷς ὁμοία καὶ παράδειγμα καὶ λέγων, ἀρετῆς κόσμον ἔχεις. ἀλλ' οὐδὲ τῆ πῆμασάντων τὸς βίους καὶ τὰς τιμωρίας ἀπεσιώπησεν, ὅπως μάθων, τὰ μὲν κελὰ ἔχεις εἰ θέλοις ζήλου, τὰ δὲ φαῦλα φεύγειν. ὅσον μὲν οὐκ ἐπίσημον εἰς τὴν καὶ ἡμᾶς φιλοσοφίαν οὐκ τῆς ἐξωθεν παιδεύσεως, ὡς ἄρ' ἢ μέλιτι ἀρεφάμενος. πολλὰ γὰρ, εἰ καὶ τὴν ἀληθῆ λέγειν, ἀρετῆς ἐνεκεν πεφιλοσοφήησιν, τὸ λοιπὸν ἄσπαστον ἔσται. μάλιστα ὁρῶν αὐτὸς κατ' ἀλλήλων διαφύσιν κεκνηνόςτας πόλεμον. Αἰετοτέλης